

и демонстрирует, подобно будущей лирической поэзии, *образ переживаний*. Конечно, перед читателем высочайшие чувства, связанные с любовью к Богу, но и земная жизнь с ее драматическими перипетиями становится толчком к воплощению субъектного пространства души. Традиционное представление о заимствовании лирического типа произведений из литературы европейской традиции должно быть откорректировано признанием накопленного поэтического образно-стилистического «багажа» церковного красноречия, открывшего степень воздействия эмоционального мира проповедника, вылившегося в публичное пространство.

Sobczykowa J.
Katowice, Polska

JĘZYK SAKRALNY WOBEC (POLSKIEGO) JĘZYKA NARODOWEGO

Zastrzeżenie: terminy *sakralny* / *religijny* są różnie rozumiane. Pamiętając o napięciu między potrzebą ze strony wiernych zrozumienia tekstów, a pragnieniem przeżycia Bożej tajemniczej inności, oferowanej przez klasyczny, „Boży” język, rozpatruję funkcjonowanie języka sakralnego w polskim obszarze kulturowym w historii i współcześnie (na tle sytuacji w innych obszarach kultury, takich jak semicki czy słowiański). Biorę pod uwagę Biblię, kult i nauczanie; postulaty Kościoła i oczekiwania wiernych. Badam status łaciny (*lingua ecclesiastica* wobec *lingua vulgaris*), archaizmów. Analizuję wybrane przykłady wypowiedzi XVI-wiecznych znawców języka, translacji - dawne i współczesne, język modlitw ustalonych dawnych i nowych, także tendencje zmian w polskim języku religijnym (sakralnym).

Obserwuję związek sakralnego ze „świeckim”, widoczny w każdej z tzw. odmian języka polskiego, np. w polskim dyskursie potocznym czy patriotycznym, a nawet naukowym.